

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4140/04
19.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником суда Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ПТП "АА" О.Д. АА, које заступа АБ, адвокат, против решења Министарства финансија - Пореске управе, Регионални центар Крагујевац број: 12-434-1-00038/2004-3 од 26.08.2004. године, у предмету утврђивања локалне комуналне таксе за коришћење јавне површине, у нејавној седници већа одржаној дана 19.01.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија - Пореске управе, Регионални центар Крагујевац број: 12-434-1-00038/2004-3 од 26.08.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба АА изјављена против решења Министарства финансија - Пореске управе, Експозитуре Чајетина број: 352-113/04-03 од 16. 07. 2004. године, којим решењем је обвезнику АА, власнику "ВВ" са седиштем на ___, утврђена локална комунална такса за коришћење јавне површине испред пословне просторије, у укупном износу од 532.680,00 динара.

Тужилац је тужбом оспорио законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, наводећи, као и у жалби да је ожалбено решење неправилно и незаконито. Истиче да није јасно зашто наплату таксе врши пореска управа, обзиром да Одлука о комуналним таксама недвосмислено наводи да утврђивање таксе врши општински орган управе надлежан за издавање одобрења за коришћење простора на јавним површинама. Такође је истакао, да је решење донето према лицу које нема правну легитимацију, јер је обвезник ове таксе ПТП "АА" О.Д. АА и остали, у чијем саставу послује "ББ". Сматра да у конкретном случају обвезник не може бити физичко лице, већ или угоститељска радња или предузеће. Даље истиче и ретроактивно дејство Одлуке о локалним комуналним таксама, која је усвојена на седници Скупштине општине Чајетина дана 24.03.2004. године, а објављена у Службеном гласнику 30. априла 2004. године и ступила на снагу 08.05.2004. године, а примењује се од 01.01.2004. године, што сматра да није исправно. Са изнетих разлога тужилац предлаже да Врховни суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из оспореног решења и предложио да Врховни суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд је нашао:

Тужба је основана.

Основано се наводима тужбе указује на незаконитост решења туженог органа.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно поступио, када је правилном применом Таксене тарифе Одлуке о локалним комуналним таксама (Општински службени гласник Скупштине општине Чајетина број: 6/2004), којом је прописан износ таксе, а чланом 5. исте одлуке, да наплату комуналне таксе врши Републичка пореска управа - Експозитура Чајетина решењем тужиоцу утврдио таксену обавезу, као што је ближе наведена у диспозитиву тог решења. Првостепени порески орган је неспорно утврдио да тужилац, на основу решења Општинске управе Чајетина - Одељење за урбанизам, грађевинарство, стамбено-комуналне и инспекцијске послове од 08. 06. 2004. године, користи простор на јавној површини у насељеном месту Златибор, у првој зони, испред пословне просторије - радње "ББ" у површини од 92,00 м², привремено затворене терасе, у делу обележеног простора на лицу места у времену од 01. 07. 2004. до 31. 12. 2004. године. Наводе жалбе тужиоца, који се односе на констатацију и питање тужиоца, да је нејасно зашто наплату таксе из образложења ожалбеног решења врши првостепени порески орган - Пореска управа - Експозитура Чајетина, је оценила неоснованим, из разлога, што је одредбом члана 5. Одлуке о локалним комуналним таксама Скупштине општине Чајетина прописано да наплату комуналне таксе врши Републичка пореска управа - Експозитура Чајетина. Тужени орган је и остале жалбене наводе, који се односе на легитимацију странке у поступку и ретроактивност дејства Одлуке о локалним комуналним таксама, такође оценио неоснованим, док је остале наводе оценио, као наводе без утицаја на другачије решење ове управне ствари

решење ове управне ствари.

Према Одлуци о локалним комуналним таксама Скупштине општине Чајетина која је донета под бројем 355-17/2004-01 од 24.03.2004. године ("Општински службени гласник" број 10/02), у Таксеној тарифи, Тарифни број 1, у напомени је прописано, да утврђивање таксе по овом тарифном броју врши Општински орган управе надлежан за издавање одобрења за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе.

Одредбом члана 24. тачка 1. Закона о општем управном поступку, је прописано да орган пази по службеној дужности у току целог поступка на своју стварну и месну надлежност.

Одредбом члана 231. став 2. истог Закона, прописано је, ако другостепени орган утврди да је првостепено решење донео ненадлежни орган, поништиће то решење по службеној дужности и доставити предмет надлежном органу на решавање.

Код оваквог стања ствари, по налажењу Врховног суда, приликом доношења првостепеног решења учињена је битна повреда правила поступања, због које законитост оспореног решења није могуће испитати, јер ни другостепени орган није отклонио ту повреду правила поступања у поступку код првостепеног органа. Повреда се састоји у томе што је тужиоцу таксену обавезу утврдио првостепени порески орган, као ненадлежни орган, а другостепени орган је у образложењу оспореног решења нашао да је првостепени орган правилно поступио, када је донео првостепено решење, позивајући се при том на одредбу члана 5. наведене Одлуке о локалним комуналним таксама Скупштине општине Чајетина, којом је прописано да наплату комуналне таксе врши Републичка пореска управа - Експозитура Чајетина, при чему није уочена разлика између института "утврђивања" и института "наплате".

По оцени Врховног суда изложено закључивање туженог органа за сада се не може прихватити као правилно. Ово стога што су утврђивање таксене обавезе и наплата комуналне таксе два различита института, о чему у поступку није вођено рачуна о надлежности органа за утврђивање таксене обавезе, па је стога тужени орган у обавези да ове противречности отклони у новом поступку.

Са изнетих разлога, очигледно је доношењем оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, па је Врховни суд Србије тужбу тужиоца уважио и поништио оспорено решење одлучујући као у диспозитиву пресуде, у смислу члана члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима, а у новом поступку тужени орган је везан примедбама суда и изнетим правним схватањима у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 19. 01. 2006. године, У. 4140/04

Записничар Председник већа-судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ